

Kam vítr, tam plášť

MOTOLSKÝ OBČASNÍK

LITERÁRNÍ REVUE STUDENTŮ
A PEDAGOGŮ 2. LÉKAŘSKÉ FAKULTY

č. 12 / leden 2025

Vítr, poněkud divoká věc, která se i tematicky hodí ke končícímu podzimu. Létá si nad lesy, přechází po strništích, nevyzpytatelně se obrací na jednu a hned na tu druhou stranu, ale hlavně odnáší věci do minulosti a přináší věci nové. Stejně jako vítr mění krajinu, mění se i život kolem nás – studium, vztahy, sny i naše vlastní směřování. Někdy s větrem spolupracujeme, necháme se jím nést a cítíme vděčnost za jeho sílu. Jindy nám fouká do očí a zdá se, že jde všechno proti nám.

Tomuto vydání naší literární revue jsme dali název: *Kam vítr, tam pláště*, protože vítr je nejen poetický, ale i hluboce symbolický – připomíná nám pohyb, změnu a sílu přizpůsobivosti. Co pro vás tento vítr znamená? Je to ten, kdo vás žene dál za vašimi cíli, nebo spíš bouře, před kterou se někdy musíte schovat? A co pláště? Je symbolem ochrany, anonymity, nebo snad tíhy zodpovědnosti, kterou jako budoucí lékaři neseme? Tyto otázky necháváme otevřené a věříme, že si v tomto čísle každý najde své odpovědi.

Nevím, kolik z vás čtenářů si naši fakultu a obor vybrali, protože to bylo jejich snem, a kolik z vás sem jenom zavál vítr, ale přeji vám hodně sil do studia. Berte toto literární revue jako osvěžení v době zkouškové a třeba i jako nový vítr do plachet. Ať vás váš plášť chrání a vítr vás vždy žene správným směrem.

Za tým redakce Motoláku

Jan Matějčičík

MOTOLSKÝ OBČASNÍK Č. 12 Literární revue studentů a pedagogů 2. lékařské fakulty
šéfredaktor Jan Matějčík (sefredaktor@motolak.org) **korektury** Matěj Balík, Mgr. Petr Březina, Jan Matějčík **literáři** Matěj Balík, Mgr. Petr Březina, Tomáš Fůrst, Eva Illiašová, Zuzana Malá, Jan Matějčík, MUDr. Gabriela Moslerová, MUDr. Martin Schwarz, Martin Stanek, Šimon Zelník, Ema Zeithammerová, Šimon Krošlák, Anna Mária Hrubcová, Magdaléna Kovářová, Tomáš Balcárek **ilustrace** Anna Mária Hrubcová (31), Eva Illiašová (1, 11, 23), Alexandra Kačmaríková (9, 15, 37, 41, 45, 47, 48), MUDr. Gabriela Moslerová (27)
grafika a sazba Linda Kriegerbecková **počet stran** 48 **náklad** 200 výtisků **vydáno** leden 2025

Motolský občasník je neprodejný, vydán jak v tištěné, tak elektronické podobě, a je volně k přečtení na internetových stránkách 2. LF UK. **Distribuce** tištěné verze se bude odvíjet dle epidemiologické situace, předpokládáme však, že tištěná verze by měla být volně k dispozici v prostorách na Plzeňské a u velkých poslucháren ve Fakultní nemocnici Motol. **Názory** vyjádřené v dílech autorů nereprezentují oficiální stanoviska 2. LF UK. Prosíme o **respektování** autorských práv. **Vydáváno** pod záštitou Motoláku (studentského spolku 2. LF UK). Vydání finančně **podpořila 2. lékařská fakulta. Děkujeme.**
Vydání **příštího čísla** Motolského občasníku plánujeme na letní semestr 2025.

Šimon Zelník / OD DNES PÚTNIKOM? / 6
Martin Stanek / NOČNÍ SONÁTA / 8
Ema Zeithammerová / PŘÍTOMNOST / 10
Zuzana Malá / STILL STANDING / 12
Tomáš Balcárek / CIBULE / 13
Šimon Zelník / ATROPOS / 14
Jan Matějčík / TOVÁRNA NA MELANCHOLIČNO / 16
Tomáš Fürst / OP. 183 / 17
Petr Březina / HIPPOKRATOVA PŘÍSAHA / 18
Zuzana Malá / I WONDER / 20
Šimon Krošlák / NETRPEZLIVOSTĚ CESTY DOMOV / 21
Magdalena Kovářová / SRNKY / 22
Martin Schwarz / HAIKU / 24
Martin Stanek / POSLEDNÍ TANEC / 25
Gabriela Moslerová / POZDRAV Z BALI / 26
Matěj Balík / PŘIPIŠTE MI NA ÚČET / 28
Zuzana Malá / LONELINESS / 29
Anna Mária Hrubcová / ŽIVOT JE FRAJER, ALE JA SOM VĚČŠÍ / 30
Tomáš Fürst / OP. 180 / 32
Matěj Balík / VE SVĚTLE SVÍČKY / 35
Ema Zeithammerová / MRAVENČÍ STÁT / 36
Martin Schwarz / HAIKU / 38
Tomáš Balcárek / KNIHA / 39
Šimon Krošlák / SVETOPLACHÝ SONET / 40
Natálie Mašterová / 42
Martin Stanek / LEKNÍNY / 43
Šimon Zelník / VTÁK PRELIETAVÝ / 44
Jan Matějčík / PROBLÉMY S EXISTENCÍ A VŠÍM / 46

Sedíš na prahu čudnej zmeny, väčšej ako si ty sám.
Vylietaš z hniezda, vietor porozvievá, kto vie kam?
Odchádzať z rodnej zeme, nutnosť, osud a či plán?
Kto slúbi na tú diaľ, že dobre bude niekde tam?
Odvždy si pútnikom.

Kráčaš s kufrom plným rezňov, spomienok a drám,
s bozkom a krížom od mamy ticho nesieš určitosť.
Jeden rečie: „Bude ťažko.“ Druhý zas: „To len veľký flám“.
S otázkou nemou sadáš v starý vlak, smer budúcnosť.
Odvždy si pútnikom.

Ta v diali milenej za chrptom stáť ostáva ti minulosť,
tvoj domov, miesto, rodný kraj, chuť malín a chleba,
tvoji rodičia, milujúca mama, otcova rozumnosť.
Tam hroby predkov a oni znajú... slzy ronía pre teba.
Odvždy si pútnikom.

Veď už nikdy nevrátiš domov domov, jedine ako hosť,
stávaš sa pútnikom, domovom ti na dnes iba cesta.
Po tej ceste musíš kráčať, až kým nebude to dosť,
uvidíš a prekonáš dobro i zlo, pekné i divné miesta.
Odvždy si pútnikom.

Kam prúd unáša ťa? V akom prístave loď zakotví?
Kde zložíš unavenú hlavu? Uzrieš ešte utrápenú mamu?
To všetko v očiach máš a oproti ešte viac prichodí,
to tá určitosť, nikdy's nebol davu súčasťou, ni jeho mravu.
Odvždy si pútnikom.

Ach, mať ten dar, čo? A môcť tak umrieť aspoň doma,
hoc i v boji, práci, pote čela, hoc v chudobe a mále.
Do toho mlkva lazov, lesov, lúk i z pekla prevezte... ma
medzi skaly, kopce, plesá, tam kde srdce plesá stále.
Odvždy si pútnikom.

Tam, kde stará mati piesne pievali tomu chlapcovi.
Tam, kde rodičia ťa počali, tam, kde nebesá ťa určili.
Pointou cesty návrat, návrat k otcom, návrat k otcovi,
ale ten ešte ďaleko, veď vieš, ešte sme len začali.
Odvždy si pútnikom.

Pútniku, cesta sa stáva, už nie je len metaforou života.
Už tam nie si celkom sám, idú stovky z rôznych strán,
veď sedíš v rýchliku Olomouc a Praha od Prešova.
Odchádzate z rodnej zemi. Nutnosť, osud a či plán?
Odvždy ste pútnikmi.

Hustý dým výfuků
valí se po městě,
jak touživý ženich
lehá si k nevěště.
A zvuky sirén řezají vzduch
jak nad hrobem kvílící duch.
K večerním slavnostem
za zpěvu náplavky
chudý stín pod mostem
žádá si přídavky.
Za úsměvy dívek
lampy se otáčí,
jak poslední vlaky
provází výpravčí.
A v poslední chvíli
za sonáty paprsků
vrátí se zpět motýli
a můry zmizí v rozbřesku.

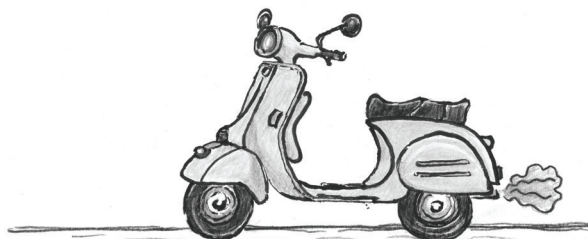
proč čekat
když nevíme co bude zítra
protože kdo ví
jestli se dožijeme jitra

budeš po jiné toužit
pořád na ni myslit
a mezitím tě On bude soudit
že se obě chystáš ranit

pojďme tedy radši
všechny pocity skrýt
a zapomenout že taky
můžeme místo toho žít

La vita non è
una gara

I'm

Still standing

*The song in my head
Pushing me
Through the day*

Still standing

*Legs shaking
Barely breathing
Internally crying*

Still standing

*Learning to walk
Step by step
Ready to fall*

Still standing

*Still loving
Still trying
Still improving*

Krájím cibuli
a pláču.
Odlupuji vrstvy, rozdávám.
Všichni si rádi vezmou,
s úsměvem děkují,
aby talíře své si dochutili.
A já stále pláču.
Na mě
už nezbylo.
Zůstala aspoň slupka.
Však samotná slupka bez nitra není již cibulí.
Stejně jako tělo bez duše již není člověkem.
A tak myslet na sebe měl jsem též,
než vše jsem rozdál.
Snad slupka aspoň do kompostu poslouží,
tělo mé snad taktéž.

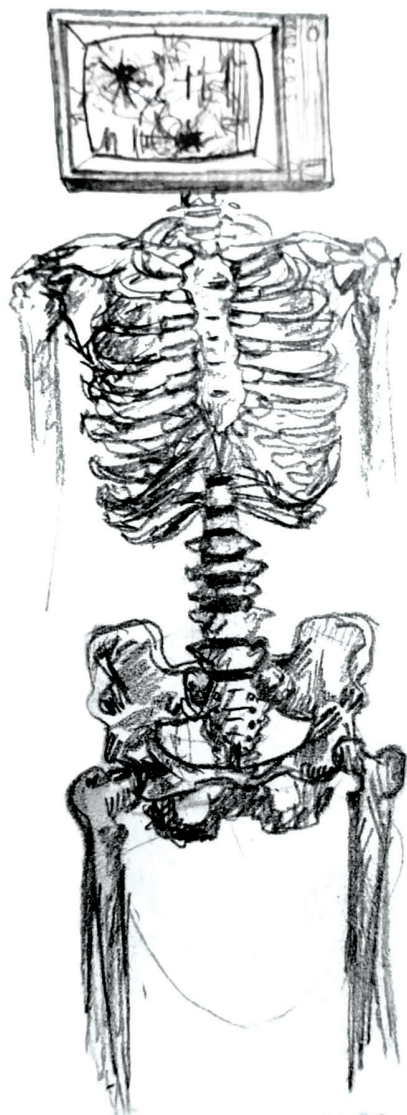
Klopú čierne kone, klopú na zámkovú dlažbu,
oni čas netratia, nečakajú, už rozbiehajú dražbu.
Čo dnes draží sa? Čo zajtra má zradiť sa.
Aká cena zrady, koľko za ňu, koľko má stratiť sa?

Cvála, sily prosí nebesá, nebesá znamenia smrti,
ostal, len kôň a plášť, doň halí sa, čas Moira kráti.
Nemá viac, iba to kým je, tak prial by si štít a meč,
Vietor odvieva iba česť, však ich ešte nie je všetka preč?

Dražba skončila, kotúľajú strieborné, zjednávania dosti,
väčšmi veje vietor týchto slov, väčšmi veje proti,
v poslednom cvale o to viac nalieha plášť kým je,
slubuje česť pýchu plášťa vetru nepredá, až k boju prikvitne.

Snád, snád to celé stihne,
abo možno ó Fortúna snád Médeii svitne,
že plášť nejde dolu, že nemôže kam vietor.
S vetrom len česť, bez nej pod plášťom iba netvor.
Odsúdený na smrť a hanbu.

SLOVENSKO 2029

Továrna na mlhu,
pracuje na plné obrátky.
Továrna na něhu,
prodala se na splátky

Probudil jsem se do světa bez barev.
V žilách se mi z toho vaří krev.
Do disharmonie nového dne,
vcházím a popel na mou kůži lne.

Jenom mezi sny mých nocí,
kroutí se barvy ve svých bocích.
A přes rozbřesk další šedi,
probouzím se do světa v beznaději.

Továrna na mlhu,
dále chrlí tuny dýmu.
Továrna na něhu,
zkrachovala loňskou zimu.

Na zaprášeném chladném nábřeží,
kde voda v nebe plné mraků přechází,
ladně jako se kočka na plech položí,
nenacházím já cestu z nesnází.

A ve zdech potemnělých domů,
pobíhají bezcílně myši kožíšky.
Zlenivěli jsme ve světě beze stromů,
nestačí jen sedět a hledět do výšky

Továrna na mlhu,
pracuje si dál a dál.
Továrna na něhu,
je někdo, kdo by se na ni ještě ptal?

konec tebe je ti zábranou
tvoje hranice jsou omezeností
myšlení je omezenost slov
láska je omezenost činů

vracím se domů
svět mě uzavírá
zpětná reflexe mi vnucuje
 omezenost činů a slov
zpětná reflexe se mi snaží ukázat
 že lze dávat víc

cítím se sevřen světem
sevřenost je pouhou metamorfózou mého konce

Na stromě, na větvi je zavěšeno ptačí krmítko. Často na něj koukám, čekám, líbí se mi ta nevyzpytatelnost. Železné pletivo tvořící jeho stěny, opakující se vzorce dávají vzniknout drobným otvorům. Semena se sypou vrchem. Vždycky jsem se divil, že se dá naplnit až po okraj, jak jen nastane rovnováha, že obsah přestane unikat drobnými otvory a vzeprě se? Teprve dnes jsem si všimnul, že žádné ze semen drobnými otvory nepropadá. Je snad plnění krmítka pouhou iluzí?

snad jakýsi strach
vstupující do mě je protiproudem
bránícím emanaci mé naplněnosti

emanace lásky
ohraničená
nemá hranic
neduhem je všudypřítomný nedostatek

Při zaslechnutí Hippokratova jména si mnozí patrně vzpomenou, že existuje nějaká přísaha pohanského původu, která má ambici vytyčit mravní zásady, jimiž by se měl řídit každý lékař. O tom, zda dnešní lékaři Hippokratovu přísahu skutečně skládají, panuje ovšem mezi obecným lidem nejistota: jedni tvrdí, že ano, zatímco druzí to zpochybňují. Zřejmě ani její obsah nebude příliš znám. Málo se také ví o existenci křesťanské verze Hippokratovy přísahy. Na jedné straně jednoho starého rukopisu (jeden z vydavatelů, Heiberg, zařazuje tento rukopis do X. století) se nachází řecký text uspořádaný do tvaru kříže, který obsahuje „to, co podle Hippokratovy přísahy může přísahat křesťan“. Oproti běžné podobě Hippokratovy přísahy jsou zde některé rozdíly, z nichž zmiňme tyto: místo pohanských bohů je osloven „Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista“, a to větou, v níž splývá začátek 3. verše 1. kapitoly Druhého listu Korintánům s 31. veršem 11. kapitoly téhož listu; tím se také vytrácí performativní výraz „přisahám“; chybí vymezení poměru k učiteli medicíny a jeho dětem a poukaz na uzavřenost lékařské společnosti; u zapovězení podání abortivního prostředku je upřesněno, že se jedná o podání prostředku „shora anebo zdola“; vypuštěna je pasáž o chirurgické léčbě kamenů, která vyvolává určité rozpaky a interpretační obtíže (kupř. francouzský učenec Émile Littré zmiňuje souvislost této pasáže s kastracemi). Věřím, že nebude na škodu, když se zde pokusím přeložit onen křesťanský pohled na mravní zásady vážící se k výkonu lékařského povolání. Do hranatých závorek uzavírám to, co v originále chybí nebo je porušeno nebo není zcela jasné.

To, co podle Hippokratovy přísahy může přísahat křesťan: Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, ten, který je požehnaný na věky, [ví,] že nelžu. Neposkvrněným znalost lékařského umění, nikomu, ani když o to budu požádán, nepodám smrtící přípravek

ani k tomu nebudu radit, stejně tak nepodám ženám potratový prostředek shora anebo zdola, nýbrž budu vyučovat tomuto umění [ty, kteří se mu budou chtít naučit], a to ochotně a bez úpisu, podle svých schopností a podle svého úsudku [budu ordinovat] léčebnou kúru ku prospěchu nemocných, své umění budu vykonávat s čistým srdcem a s posvátnou úctou. Do všech domů, kam vstoupím, vstoupím ku prospěchu nemocných, nedopustím se žádného bezpráví, o své vůli ani proti své vůli nezpůsobím záhubu ani jinou újmu, zdržím se sexuálního jednání vůči svobodným i poddaným, vůči mužům i ženám. Co při léčbě uvidím nebo uslyším anebo se mimo léčbu [dozvíím o životě lidí], ale co se nemá dostat na veřejnost, o tom pomlčím a budu to pokládat za tajemství. Budu-li se touto přísahou řídit a neporuším-li ji, ať je mi Bůh nápomocen v životě i při výkonu tohoto umění, abych dosáhl u všech lidí věčné slávy, dodržíím-li přísahu; pakliže ji poruším, ať mě nakonec stihne pravý opak tohoto.

*I wonder
What happened
In our previous lives
To mark us so badly
In this whole life*

*I wonder
Why do disorders
Get so attached
To stay close and
Act like old friends*

*I wonder
What's so wrong
In a small child
To get poisoned
By depression*

*I wonder
What sins I committed
To get robbed
Of liberty
By anxiety*

*I wonder
What chaos I made
And what it caused
To get swallowed by
The system of OCD*

*I wonder
Why does death
Keep following me
Under the coat
Of panic*

I wonder...

keď už si sadne tma
aj električky už chodia sporadicky
keď máš šťastie a tú jednu ulovíš
dokonca si sadneš s pocitom

že ťa práve požuval,
rozkúsal a len tak tak vyplul celý vesmír a tvoj svet
sa zmenšil do oválu tramvaje

šípky myšlienok majú jediný terč nezaspi

Srnky běžely polem, kolem forem, a pak stály – za Drinopolem.
Stály, ani nemrkaly, jestli srnky mrkají, teda. Koukaly na mě upřeně.
Ani nedutaly.

Já koukala na ně. Ne na Drinopolu, ten tam byl jen, aby se to
rýmovalo. Stály jsme tam, proti sobě,
na kopci nad Vidoulí.

Stály.

Stály.

Stály.

Pak jedna sklonila hlavu a začala okusovat bodlák.

Prohlížela jsem si jí. Měla jsem radost, že tam smím být.

Mezi vysokou trávou kráčela ležerně tlustá černá kočka.

V místě, kde byla tráva slehlá se stočila

do klubíčka. Ležela tam, mezi srnkama, a vyhřívala se na slunci.

Byla jsem šťastná, chtěla jsem se jim přiblížit.

Kočce to nevadilo, ale srnky – strnuly.

Ne, klid! – koukala jsem na ně.

Srnky musí mrkat. Skoro všichni mrkaj.

Nemrkala jsem, snažila jsem se každým pórem vyzářit vřelost. Netlač
na pilu.

Pomalů jsem se rozešla směrem k nim.

Ne, počkejte!

Ale už to nešlo zastavit. Odrazily se od kopýtek směrem k lesu.

Skákaly legračně vysoko, běžely polem, kolem forem, střemhlav,

běžely jako o život. Běžely legračně

o život. Běžely lesem, křovím, odpadky, zbytkama stanů a spacáků,

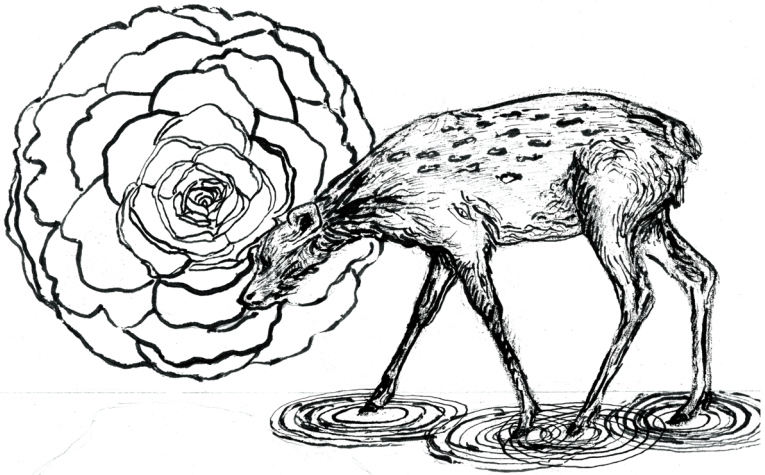
běžely mechem, kolem košil zavěšených na ramínkách ve větvích

stromů. Běžely lesem nad Vidoulí.

Kočka se dál vyhřívala na slunci, jakoby nic.

Já jsem tam stála, ani nedutala, a myslela na ně.

Škrabe ma v krčku
Dám si teplý čaj s rumom
Pijem s rozumom

Zalejem si čaj
Spočítam si slabiky
Hľa, modrý mesiac!

Puknutý hrnček
Samopašné žilky vo
Virvare čaju

Vnili jsme se jak přízraky nocí
ve spěchu,
v rytmu zrychlených nádechů,
pod oblohou plnou hvězd,
v ruinách svítících měst
jsme zkoušeli prorazit tmu,
vzdorovat do konce dnů.
Válčit s ránem, co blíží se
jak vlaštovky sedící na římse,
jak poslední zelený list
podzimu, co již je jist.
Však zářící dóm všehomíra
nás pohltí jak černá díra.

Mudrcové
Odcházejí meditovat do hor
Aby našli sebe
Aby zacejtili
Sebe

Protože kdo se má
Ten je vyztužen
Zářivým světlem
V nitru má klid
A páteř pevnou

Najdi si chvílku
Každý den
A zaposlouchej se

Připište mi na účet
Že moje duše je plná žluče
A jen když slyším řeku hučet
Mi srdce klidně tluče

Připište mi na účet
Četný stavy hněvu
Kdy něhu nehledám
A nedávám

Připište mi na účet
Všechn ten smích
Míchaj se mi šťastný vzpomínky v jedenj nádobě
A v týhle době je to na tobě
Takže díky

Připište mi i trochu toho spánku
I když bohyně ranních červánků
si o mě pořád myslí svoje
Nemůžu být strojem
S tímhle postojem

Nezapomeňte připsat trochu strachu
Vím že jsem začal a skončím v prachu
Ale pachuti na patře se nezbavím
A zrovna dnes večer se nějak nebvím

Až to všechno sečtete vydělte to dvěma
Půlku platí moje podvědomí
A druhou moje kočka
Počkat na platbu musíte 3 pracovní noci
Kdy sociální služby plní i ty nejtajnější tužby
Tak už by snad stačilo
Když víc se nevytlačilo

An old tree
With its seeds around
Waiting for them to grow

Helium filled balloon
Ascending high
Trying to escape

Planted mine
Ready to explode
If anyone steps on it

Teddy bear
Made to hug
Desperate to love

Loneliness in many forms
Eating us from inside

Žart, žargon, žuvačka. Žalost ženie od ženy k žene. Ja nie.

Všade hrajú piesne na prianie – zvlášť tie moje. Zvláštne.
Nik nedokáže zložiť pieseň pre osamelé dievčatko (lepšie ako ja).
Mojimi sugestívnymi vetami dá sa zviest'.

„Nesúď knihu podľa *obalu*“ a „treba veriť v lásku na prvý *pohľad*“ je jej obľúbený oxymoron. To ja dávno viem. Odpúšťam jej svetlovlasú naivitu, lebo ju (veľmi) chcem. Definujú mladosť mladé ženy, dievčatá, alebo nekonečnosť túžby?

Ja *tóny* skladám – nehľadám, akosi sa mi vždy podarí začať zlým.
A ona mi pripomenie: pozor na *takt*.

Dúfam, že keď na mňa myslíš, nič ti to rokenrol. Časom z neho ostáva len starý dobrý rock a rolujú už azda len tapety v našej novej spálni. Svetlomodré.

Občas márne skracujem–odvodzujem–spájam slová.
Vždy však nájdem útechu v gýči a v kliše – pri šálke rannej kávy už odriekam verše môjho nového hitu.

Amnézia **amnestiou**.

Vďakabohu.

Cigary idú do neba.
Raz prídeme tam za nimi,
našťastie ešte netreba.

Nezvyknem sa pýtať žien, ale jej som sa musel.
Dve jamky a *pár* slz som zobral ako kladnú odpoveď.
My sa máme. (zrkadlovo). Vidí nás vždy len ten druhý.

Ona chce Vivaldiho (vraj aby každý poznal), ja uprednostňujem trochu viac **elánu**. Nie je to o morálke, ale o matematike.
Refrén sa spieva (dokázateľne) častejšie, ako strofy.
Ako inak pochopíte, že je dobrá? Skutočne dobrá? (**ona?**)

Šepká sa, že čoskoro – ak sa ju všetci naučíme naspamäť – tí dvaja sa vezmú.

A ráno, keď už sú dvaja jeden a jeden dvaja,
ostane tu po nich nahlas vyslovené áno.

Lúbim Ťa.

(Pozn. Sľubuje sa vernosť, nie srdce.)

postupná koncentrace
do jednoho bodu
je jich nespočet
ke každému, opakující se sekvence
jejich naplnění je také jejich zánikem
v jejich totalitě v absenci diference
jsem přestože ne já
nelze se ptát a řeč je na to krátká
kolektivní imaginace je imaginací jednotlivce který imaginuje každého druhého
kolektivní imaginace tvoří totalitu světa do které umírám
proces zrození je počátkem smrti do kolektivní imaginace

společný rozpad je nutné započít plnou internací sebe sama
teprve při plném sebeodevzdání se sobě pozbývám sebe
pozbytím sebe stáváme se ne-já
kolektivně imaginuji i sebe samého
kolektivní ne-já přesahuje přesto je uzavřené

vidět se stalo zvykem
bez jeho dotázání se nelze na něj zapomenout
zkus zavřít oči a nekoukat
vidíš černo nemůžeš se ho zbavit
nemůžeš překonat viděné
snažit se překonat čas a prostor
snažíš se popisovat svůj vnitřní zrak
ale přitom zapomínáš
na prostor a čas kterému se poddáváš pro pohodlnost své existence
zvyk prostoru a času
zvyk čítí
myšlení v smyslech je jimi samými omezeno

je možné pouze mnohotné uchopení
uchopení nevýslovnosti slovy
destrukce významů a jejich rekonstrukce
destrukce domu a rekonstrukce jezevce
destrukce jezevce a rekonstrukce významu
destrukce významu a rekonstrukce jeho samého
destrukce meditace a rekonstrukce meditativnosti
podkládá nevyšlovitelnost přesto esencialitu původu a výslovnosti

stáváš se prostorem a ten pak mizí
stáváš se plností v nehybnosti
z ní se pak pomalými kroky v limitně bezrozměrné diferenci snažíš utéct
neboť teprve za hranicí je kam utíkat
teprve když jsou hranice za tebou tak jsi
jsi obrazem překročení svých hranic
v nich jsi slastí a mimo ně poznáním
slastí je ti známé a neznámé požehnáním
zrod z dělohy na světě
ze slasti k prvopočátečnímu utrpení
náhodnost rodí diferenci
v ní nalézáš teprve novost
v ní teprve nalezeš své touhy
touhy po slasti
slasti zaplňují a pokrývají touhu poznání
slasti jsou pytle, který si dáváš sám sobě přes hlavu
jsou ti smrtí
jsou ti návratem do nehybnosti
do dělohy tvé matky

- nalézám se?
- jen v minulosti
- a co sebezprojektivní extenze?
- mohoucnost limitně blížící se nekonečnu
- stávám se kompletním?
- zbývá ti vzdát se sebe
 - vprostřed vzdání se
 - zůstává co je protichůdnými nekonečnostmi zastíněno
 - vprostřed vyvstává ve vzdání se
- uchování...
- vyžaduje lapení
 - následnost rozbíhající se časem
 - podobnost s časem a prostorem je metodou samu sebe omezující
 - na záda si taky nevidíš a přitom vnímáš sám sebe ve viditelném světě

někdy mě vystraší
vidět sám sebe sebou překročeného
nerozpoznání-nevzpomnění
činí otázku po sobě palčivou

Ve světle svíčky
Se svíjím za svými víčky
Výčitky nepřičetně číhají
A sahají až někam dovnitř

Ve světle svíčky
Pozoruju sýčky
Zdírkou dvířek přiletí
A celé podsvětí i s Hadem
Se třese hladem

Ve světle svíčky
Hmatám klíčky Skříňky
ve skryši pod peřinou
Korýši i hlavonožci
Se třesou zimou

Ve světle pouliční lampy
Mi vampýři šeptají do uší
Že sice netuší kam kluši
Ale že je to ruší
A jestli jim nepůjčím duši
Asi by za moc nestála
Nálada je nestálá
A často se stává
Že se mi nechce vstávat

kam se poděly barvy
v moři černejch mravenců
honěj se jeden za druhym
vzájemně si šlapou na paty
honěj se za jedynym cílem
naplnit si kapsy dukáty

ze zamlženýho okna tramvaje
pozorujou šedej svět
nikdo se neptá proč
otročit královně
každej den vstávat
a sám si nadávat
proč chce mezi druhý zapadat

ale kam se poděla královna
který všichni sloužej
někam v mlze zmizela
přezdívaná je společnost
neboli jedno nekonečný vězení
povinnost koukat na šedej svět
bez citovýho zabarvení

„radši nemyslet“
radí zmrzačenej dav
hlavně moc nevyčnivat
držet hubu a krok
ale neutišitelná hlava
přemýšlí už několikátěj rok

cogito ergo sum
nebo jak se to říká
to by ale znamenalo nebejt?
ne, radši utýct hned
a zkusit najít cestu
do světa s barvama
a opustit Jehličnatej svět

ArrayCGH
Patologický profil
Sklíčka dotykov

Môj byt je kobka
Len emotívny upír
Stojí za oknom

Trh u rosničky
Dobré miesta na leknách
Idú na dračku

Čtu, nebo žiju?

Možná obojí dohromady.

Stránka po stránce, krok za krokem.

Jedna stránka krásnější než druhá.

Však ošklivé věty sem tam nacházím.

Bez nich se však život neobejde.

Tak čtu dál...

A hle! Tahle část se mi moc líbí.

Kéž bych si ji znovu mohl přečíst.

Nemohu.

Stránka po stránce, krok za krokem.

Najednou... mnoho ošklivých vět. Příliš mnoho. Až několik stránek.

Co s tím?

Co takhle je přepsat? Nemohu. Již jsem je přečetl.

Co takhle vytrhnout stránku, dvě? Nemohu. Jsou již pevně součástí knihy.

A co když jsem tuhle ani nikdy nechtěl? Smůla.

Nebo vyměnit knihu za jinou? Ne. Každý máme svou.

Nechci už ale číst dál.

Knihu zavírám.

Sbohem.

Čierna mačka,
vystrašená tvojím zjavom
precupitala po ceste
babičky sa prežehnali
a prešli na druhú stranu

opustenou ulicou
ozýva sa rík
ošarpaných ľudí
z jedinej krčmy

so svojou tmou ideš domov
do krajiny tmárov
vagabundov a inej zberby

do krajiny plnej statočných
čo čestne žili a umierali
vraciaš sa a snáď nesieš sebou svetlo

Ostrý noční vzduch ti proniká až do morku kostí, když vyběhneš poslední schody a vejdeš na kamenné nádvoří. Za tebou jemně, až děsivě jemně, zaklapnou automatické dveře vedoucí tam dolů. Do teplem zalitého suterénu. Mělo by ti být úzko. V přítmí, když přeskakuješ mezi malými ostrůvky světla z lamp, které jsou tam spíš pro dobrý pocit, než aby rozjasnily tmu. Mělo by ti být úzko. Z vysokých starých budov s opadávajícími omítkami, které tě obklopují ze všech stran jako strážci. Mělo by ti být úzko. Z toho, že se najednou ocitl jen v obnošeném, příliš velkém plášti na tomhle tichém prostranství, kde si tě zima a tma přehazují z náruče do náruče, jak se jim zrovna zachce.

Ale úzkost, ta sídlí tam dole. Vyjdeš ven a najednou jako by se ti zvedl přetěžký balvan lidského utrpení z plic. Konečně nedýcháš ten teplý vzduch suterénu, který je k zalknutí, a konečně se nekřčíš pod neúprosnou září zářivek, které svítí pořád, i ve dvě ráno, a není se před nimi kam schovat. Nelze utéct před nevyhnutelnou pravdou, kterou jejich světlo odkrývá.

Venku je však ta klidná všeobjímající tma, v objetí kamenných zdí až útulná. Není děsivá ani osamocená, dokonce ani chladná. Je mnohem přívětivější než teplo a světlo. Nabízí totiž to ticho. A společnost duší, které zde hledají klid. Protože tam dole právě v náručí křečovitých rukou, které tápají po jistotě, a v pohledu očí zalitých slzami, co touží po odpuštění, v tělech, které už jsou jen nefunkční fyzickou schránkou, jejich práce končí.

Ani to nemusíš slyšet, a jako bys věděl, že monitor u jednoho z lůžek už konečně po hodinách nejistoty a falešných nadějí ukázal rovnou čáru. Vzduch okolo tebe se trochu oteplil a malinko pohnul. Další duše našla ticho a klid nočního světa. Mezi kamennými zdmi. Mezi miliony hvězd. Zpět na svobodě v nekonečném prostoru snění.

Listy jak střípky skla ležící na zemi,
že přichází podzim za námi, zdá se mi.
Za okny domů se rozhoří krby
a zas blíže vodě sehnou se vrby.
Ať hvězdného odrazu v rybníku okusí,
ať zaslechnou šelest, jak chvěje se rákosí!
Měsíc po hladině plave si dál,
posledních leknínů okouší žal.
Však než vodní poutník nadít se může,
zase nám v zahradách vykvetou růže.

Pozorný pozornosť pozornej,
aké jednoduché preletieť ku druhej.
Aké jednoduché z cesty zísť,
aké jednoduché nikam prísť.

Ďaleký vzdialenosť do diaľky,
brázda úzka, nejde kosiť zo šírky.
Oči vedú pozornosť z cesty do garátu,
mysleť myslí, čo zmysly narátu.

Problémový problém problematiky,
pozornosť nevychádza z matematiky.
Lepší vrabec v hrsti ako holub na streche,
lepšie teraz ako neskôr nech je mecheche.

Cieľavedomý cieľa iste docieli,
keď myseľ panuje zmyslom v oceli.
Iným však výplatu dajte hneď a zaraz,
hore panáky prepime to všetko naraz.

Bůh je mrtev, já ho nezabil!
Má smysl ptát se kdo teda?
Udělal to snad on, aby se pobavil?
Udělal to snad, protože byla včera středa?

Nechal nás tu bezcílně,
potloukat se mezi dny.
Nechal nás až násilně.
Ženou nás vpřed naše sny?

Není místo pro to kdo co řek.
Nejde hledat smysl v každé větě.
Jsem přece jen absurdní člověk,
žijící v už tak absurdním světě

